

Οἱ ποταμοὶ Σάνθος καὶ Σιμόεις ἀπειλοῦν νὰ πνίξουν τὸν Ἀχιλλεῖα.

(Ἔργον τοῦ Φλάξιμαν).

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΝΑΠΟΛ. ΛΑΠΑΘΩΤΗ

Η ΟΠΤΑΣΙΑ

Ἐλχε τριγυρίσει, δὲν ξαίρω πόσες ὄρες, στὴ φραγκοκὴν ἀερογαλιὰ, μεθρημένος ἀπὸ σιωπὴ, ἀπὸ μοναξιά κ' ἀπὸ φεγγάρι. Ἡ θάλασσα, λιώνοντας ἤσχα τὸν ἀσημένιο δίσκο, σ' ἓνα βαθὺ καὶ ὄροσερὸ τρεμουλιασμα σπασμένων καὶ λαμπρῶν ἀντανταλάσεων, καθὼς κλωθεσε μαλακὰ τὰ κύματά της, ξεδιπλώνοντάς τα, ἔνα—ἔνα, μέσ' στὴ μεγάλη φεγγαροβαριά, ἔχε τοὺς ἐλαφροὺς, πηγμένους ἤχους κάποιον φίλων δοσιμένων με' λαχάρια, μ' ἀληθινὴ ἐρωτικὴ λαχάρια, ἀλλὰ καὶ μὲ φόβο καὶ προφύλαξη, πὺν τρέμουν καὶ δὲ θέλουν ν' ἀκουστοῦν... Ἦταν μιά ἀπ' τὶς βραδιὲς ἐκεῖνες, πὺν καλοῦν τὴν ψυχὴ σὲ ρεμβασίους, σὲ τριμερὰ κ' ἀπόκοσμα σμυρτήματα τοῦ νοῦ, σὲ μακρινὲς καὶ μυστικὲς λατρεῖς, σὲ χιμαρικὲς ἀναπολήσεις...

Ἐλχε κάμει τὸ γύρο τῆς πλατείας, κ' ἔπειτα πήρε τὸ δρόμο τῆς ἐξέδρας. Τὸ ξυλῆνο πάτωμα τῆς γέφυρας ἐξέδρας, ἔτριξε σιγανὰ κάτω στὰ πόδια του, κ' ἦταν αὐτὸ τὸ κουρασμένο τριξιμὸ της, σάν ἓνας μικρὸς βόγγος ποσειμένος, σάν ἓνας βόγγος διαμαρτυρίας, πὺν τὴν ξυνοῦσε με' τὰ βήματά του. Πέρα, στὰ βάθη τοῦ Σαρωνικοῦ, σπαρμένα σὲ λαμπροὺς ἀστεροσμούς, τὰ φῶτα ἀπ' τὶς μακρινὲς φαρὸβαρκες, ἀκμητοῦσάν μέσ' στὴν ἤσχα, ὁ μαῦρος ὄγκος τῆς Καστέλλας, δεξιά, ἔρριχνε τὸν ἴσκιό του σ' ἀνάητρα νερά, μεγαλομένο κ' ἐπαθλιτικόν...

Ἐκανε τὸ γύρο τῆς ἐξέδρας, κ' ἔπειτα κάθισε γιὰ νὰ ξεκουραστεῖ. Ἐγυρε σὸ χέρι τὸ κεφάλι, κ' ἄφησε τὰ μάτια του νὰ πλανηθοῦν τριγύρω. Τὰ φῶτα τοῦ Παλιῦ Φαλήρου, ἀγρυπνα κ' ἀνάητρα κ' ἐκεῖνα, ἔκλειναν τὴν ἀνατολικὴ μεριά, σ' ὄλο τὸ μέρος τῆς μεγάλης παραλίας, πὺν φάνταζε κατὰστατικὴ, σάν ἓνα περιδέραιο...

Ἴσως καὶ νὰ τὸν πήρε, γιὰ μιά στιγμὴ, ὁ ἦθος, μπορεῖ, ὅμως, καὶ νάμεινε, ἀπλῶς, συλλογιζόμενος. Μιά φορὰ, δὲ σάλευε καθόλου. Διατηροῦσε τὴν αίσθησὴ τοῦ τόπου, ἔχε χάσει, ὅμως, τὴν αίσθησὴ τοῦ χρόνου...

Σὲ λίγο, ὅμως, καθὼς ἦταν βυθισμένος, ἔχασε καὶ τὴν αίσθησὴ τοῦ τόπου: τοῦ φανόταν πὺν βροφτόταν σὲ μιά χώρα, σ' ἓναν τόπο ἀγνωστο κ' ἀνόνημο, πὺν δὲν ὑπῆρχαν ἄνθρωποι καὶ ἤχοι, πὺν δὲν ὑπῆρχε παρὰ μόνον τὸ φεγγάρι... Ἀὐτὸ τὸ πρῶμα βάσταζε δὲν ξαίρω πόσην ὄρα.

Μιά στιγμὴ, μέσ' στὴ βαθιά του νάρκη, θῆλχε ν' ἀναδράσει, νὰ συνέλθει. Ἐλδε τότε μιά σιά πὺν προχωροῦσε. Προχωροῦσε κατὰ δῶ, με' βήματα μεγάλα, ἀλλὰ σγὰ κ' ἀδύρθεα, σάν κλέφτης. Ἦταν

ἓνας ἄνθρωπος ψηλός, κακεκτικός, χωρὶς καπέλλο καὶ χωρὶς σακιά. Προχωροῦσε με' βήματα μεγάλα, ἀλλὰ κούφρα καὶ διασταχτικά. Κρατοῦσε κάτω στὸ δεξιὸ του χέρι, πὺν φανόταν ἀρκετὰ βαρὺ—κ' αὐτὸ τὸ πρῶμα πὺν κρατοῦσε με' προφύλαξη, ἔκανε τὸν ὄμο του νὰ γέρει. Ἐφτασε στὴν ἄκρη τῆς ἐξέδρας, κ' ἀκούμνησε τὸ φρότομά του χάμω. Ὁ φίλος μας τὸν παρακολοῦθοῦσε. Ἐλχε μιά μεγάλη ἠδονή, νὰ παρακολοῦθεῖς, χωρὶς νὰ φαίνεσαι, τὶς ἰδιαιτέρως κινήσεις τὸν ἄνθρωπον, τὴν ὄρα πὺν θαρροῦν πὺς εἶνε μόνον... Κ' ἐντούτοις ἦταν δυνατὸ φεγγάρι, κ' ὁ ἔξνος ἔπρεπε, μέσα σὲ τόσο φῶς, νάχει ἀντιληφθεῖ τὴν παρουσία του. Κ' ὅμως ἐκεῖνος ἔδειχνε πὺς δὲν τὸν εἶχε δεῖ. Στάθηκε καὶ κοίταξε τὴ θάλασσα, κ' ἔπειτα πάλι γύρισε τὰ μάτια στὴ στεριά, σὰ νὰ τὸν φροβόταν πὺς τὸν παρακολοῦθοῦσαν. Κ' ἔπειτα πάλι κοίταξε μ' ἐπιμονὴ τὴ θάλασσα...

Τὰ φῶτα ἀπ' τὶς μακρινὲς φαρὸβαρκες, ἔχλαν ἀλλάξει θέση, σ' αὐτὸ τὸ μεταξί. Ἐχλαν πλανόσει πρὸς τὸ μέρος τῆς Καστέλλας. Διὰ—τρία μόνον ἔλαμπαν ἀκόμα σ' ἀνοιχτά. Καὶ τὸ φεγγάρι ἔχε προχωρήσει, ἔτοιμο κ' ἐκεῖνο νὰ κρυφτεῖ. Ἐνα φύσημα, λεπτὸ καὶ ὄροσερὸ, ἔχε πάρει ἀπ' τὸ μέρος τοῦ πελάγου.

Ὁ φίλος μας δὲν ἔκανε νὰ παρακολοῦθεῖ. Δὲν ἤθελε νὰ κάνει καμμιά κίνηση, κανέναν κρότο, πὺν νὰ τὸν φανεροῦσε. Ὁ μυστηριώδης αὐτὸς ἄνθρωπος, με' τὶς προφυλάξιμνες κατοπιτεύσεις του, πὺν νουθεσε μιά μεγάλῃ περιέργεια. Κάτι τοῖλεγε, στὰ βάθη τῆς ψυχῆς του, πὺς θὰ γινόταν μάρτυς κάποιου πράγματος σημαντικοῦ, κ' ὄχι συνηθισμένου...

Ὁ ἄνθρωπος στεκόταν βουδός κ' ἀγαλιατόδης, κ' ἐπισκοποῦσε τὰ βαθιά νερά. Ἐβλέπε τὴ στεγνὴ κατατομή του, τ' ἀχαμνὸ καὶ κοκαλιάρικο κορμί του, νὰ προβάλλουν ὑποβλητικά, στὸ γαλάζιο φόντο τ' οὐρανοῦ. Ἐλχε τὰ χέρια ἐνομιένα πίσω, καὶ δὲν ἔκανε νὰ βλέπει πρὸς τὴ θάλασσα. Πρὸς τὴ μεριά, πὺν βροφτόταν καθισμένος, δὲ γύρισε τὰ μάτια του καθόλου. Μιά στιγμὴ πὺν γύρισε τὰ μάτια του, φανόταν νὰ κοιτάζει μακριά. Τὴ στιγμὴ πὺν γύρισε, ὡστόσο, πρόφτασε κ' εἶδε τὴ λάμψη τῶν ματιῶν του, πὺν πέρασε μὲν ἀστρατή, στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ... Κ' ἔπειτα βαρέθηκε νὰ παρακολοῦθεῖ. Τὰ βλέφαρά του βάρυναν με' μῆας, κ' ἔχασε μὲν ἀλλόλοτη σιωπότητα στὸ κεφάλι, σάν προειδοποίησὴ τοῦ ἦθους πὺν σιμόνει...

Ἐμειν' ἔτσι, δὲν ξαίρω πόσην ὄρα. Σαρκινὰ,

